

godtsom en reen Indtægt. Jeg maa i den Henseende tillade mig at bemærke, at denne forældede Beholdning er en væsentlig Deel af hele Varebeholdningen; den er, efter hvad der ogsaa er angivet i Betænkningen, ført til Bogs med Værdi til nogle og 30,000 Rbd. Den bestaaer i det Væsentlige af tre forskjellige Artikler. Den bestaaer først i en utrolig Mængde Kopper af en noget forældet Form, som tidligere var en meget courant Artikel, men af hvilken Productionen blev forceret over al Maade. Pludselig kom der en ny Mode op, og Folk vilde ikke mere købe synderligt af denne ældre Form; men Erfaringen viser dog, at der er Brug for et vist Quantum årlig, saa at de efterhaanden gaae, især rigtignok Underkopperne, saaledes, at der for Dieblisset er nogle flere Overkopper end Underkopper i Behold; men det er jo Noget, man ikke behøver at bryde sig om; man sælger det, man kan sælge, og man kan supplere det, man har, ved at fabrikere nogle flere Underkopper, hvis det Hele staaer saalænge. Det andet Slags forældede Varer befinder sig i hvid, i udecoreret Tilstand, som i denne Form næsten ikke ere sælgelige, men som efterhaanden med meget betydeligt begrændset Beløb, som Erfaringen viser, ved Auktioner, kunne i decoreret Tilstand bringes i Handelen for en Pris, som er meget betydeligt højere end den Pris, for hvilken det er ført til Bogs, med Tillæg af det, som Decorationen koster. Et tredje Slags Varer er af det blaamusselmonstrede, maaskee ogsaa blaablomstrede, det vil jeg ikke sige noget Bestemt om, men især de musselmonstrede Sager, som i den forrige Krigs Tid ere blevne brændte; rimeligviis ere de malede med slet Farve, i alt Fald ere de brændte med slet Brændsel, saa at, naagt det kaldes blaat, er det snarere graaligt eller næsten ført malet, noget blæret tillige; det seer stygt ud, og det lader sig heller ikke sælge i Quantiteter, men Erfaringen viser, at det gaaer paa meget lidt nær til de samme Priser, men med et meget indskrænket Beløb årlig ved Auktionerne. Nu er det ganske vist, at den, der følger Fabrikken og Udsalgets Gang, maa kjende, at slige Indkjøb overhovedet for en meget stor Deel berøe paa den Behagelighed for Kjøberen,

at han veed, at han efterhaanden kan supplere sit Sæt, og i det Dieblis, Fabrikken nedlægges, vilde ikke alene disse Sager være usælgelige, men selv de andre Sager vilde meget vanskelige kunne sælges, fordi man nu finder sig i at betale saadanne Stel højere end tilsvarende udenlandsk Porcellain, idet man ad den Vej tillige betaler den Behagelighed at kunne efterhaanden som enkelte Talerkener gaae i Stykker, købe dem igen paa Fabrikken, hvilket, som bekendt, ikke er Tilfældet med udenlandske Stel, der sælges complet og ikke stykkeviis. Regner man disse to Fordele sammen, antager Udvalget, at allerede i den nærværende Tilstand maa det betragtes som et tilstrækkeligt Overskud til i det Mindste nu ikke at nedlægge Fabrikken, og i det Dieblis, man undersøger, hvorledes den tidligere af flere Tusende Rigsbankdaler bestaaende Underballance, der maatte dækkes ved Tilskud fra Statskassen, har forvandlet sig til flere Tusende Rigsbankdalers Overskud, viser det sig, at dette Overskud ikke er at betragte som tilfældigt og forbigaaende, men at det ligger deri, at det Hele er kommet paa en i finantstel Henseende rigtig og rimelig Fod, saa at der er den bedste Udset til at vente, at det i ethvert Tilfælde ikke vil forringes. Men, man haaber endvidere, at, naar det Hele i det Mindste gaaer paa denne Fod — og i alt Fald maa det ikke ansees for umuligt, at det kan gaae noget bedre —, vil den ringe Udset, der efter Udvalgets Fleertals Mening for Dieblisset er til at faae Fabrikken solgt til Fortsættelse, forbedre sig saaledes, at man i Fremtiden tør haabe det. Udvalget kan nemlig ikke betragte det som noget aldeles Røygdydigt, eller udelukkende anse det Spørgsmaal for et finantstelt Anliggende, om Fabrikken skal sælges til Nedbrydelse eller Fortsættelse. Udvalget kan aldeles ikke betragte det som Noget, som det skulde staaes en Streg over, om et stort Antal, omtrent 70, Arbejdere vilde kunne beskæftiges, eller istedetfor deres Arbejdslohn nyde en i alle Tilfælde kummerlig Erstatning som den, der vil gives dem fra Statens Side. Naar Udvalgets Majoritet ikke, saaledes som skeet er af to ærede Rigsdagsmænd, har foreslaaet, at Fabrikken i alle Tilfælde skulde sættes til Auktion, saa har Grunden dertil ene været